



ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Marie Kocourkové a soudkyň JUDr. Magdaleny Ježkové a JUDr. Jany Kábrtové ve věci žalobce: **Liberecký kraj**, se sídlem v Liberci, U Jezu 642/2a, proti žalovanému: **Ministerstvu financí**, se sídlem v Praze, Letenská 15, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. září 2013, č. j. MF-67038/2013/12-1204, **t a k t o :**

- I. **Rozhodnutí žalovaného ze dne 25. září 2013, č. j. MF-67038/2013/12-1204 se z r u š u j e a věc se žalovanému v r a c í k dalšímu řízení.**
- II. **Žalovaný je povinen zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 8 000 Kč do 10 dnů od právní moci tohoto rozsudku.**

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou žalobu namítal žalobce nezákonnost shora identifikovaného rozhodnutí, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání do platebního výměru na odvod č. 21/2013 vydaného Úřadem Regionální rady regionu soudržnosti Severovýchod, č. j. RRSV 4376/2013, ze dne 9. 4. 2013 a platební výměr potvrzen.

V žalobě uvedl, že mu byla na základě smlouvy o poskytnutí dotace ze dne 9. 6. 2011, uzavřené s Regionální radou regionu soudržnosti Severovýchod, poskytnuta dotace na realizaci projektu „Přístavba dílny odborného výcviku pro učební obor autoelektrikář“, jehož cílem byla výstavba nových výukových prostor v areálu Střední odborné školy a Gymnázia v Liberci. Dle čl. 12 odst. 12.1 byl žalobce v případě

zakázek malého rozsahu povinen postupovat podle Pokynů pro zadávání veřejných zakázek, které byly přílohou smlouvy o poskytnutí dotace. Jednalo se o verzi těchto pokynů číslo 11.0 účinnou od 1. 4. 2010. Žalovaný vytkl žalobci dvě pochybení v rámci realizace projektu.

První pochybení mělo spočívat v přečerpání položky 1.1 projektové dokumentace a to o částku 29 798,97 Kč, tedy 5 %. K tomu žalobce uvedl, že se jednalo o administrativní chybu, kdy limit prostředků, které je možno uplatnit jako uznatelné výdaje projektu, činí dle přílohy smlouvy o poskytnutí dotace 5 %. V rámci výběrového řízení na dodavatele stavebních prací však došlo k získání nižší nabídkové ceny, než činila předpokládaná hodnota veřejné zakázky. Tím poklesla i absolutní částka uznatelných nákladů na projektovou dokumentaci, neboť 5 % se počítalo z nižší částky, než se předpokládalo a tím došlo k přečerpání položky 1.1 projektové dokumentace o 1,19 %, nikoliv však o 5 %, jak uvádí žalovaný v napadeném rozhodnutí. Žalobce však upozornil, že se proti tomuto pochybení neodvolává.

Druhé pochybení mělo spočívat v tom, že při zadávání veřejné zakázky malého rozsahu na dodavatele stavebních prací žalobce použil odkazy na obchodní firmy a specifická označení, ačkoliv to nebylo odůvodněno předmětem zakázky, ale zároveň ve výzvě ani zadávací dokumentaci neumožnil použití jiných alternativních výrobků, čímž znemožnil použití alternativních výrobků a porušil zákaz diskriminace. K tomu žalobce uvedl, že veřejná zakázka na stavební práce v projektu byla zadána v souladu s platnými pokyny pro zadávání veřejných zakázek (verze číslo 11.0, účinnost od 1. 4. 2010), zadávací řízení bylo zahájeno dne 22. 3. 2011, smlouva s vítězným dodavatelem byla podepsána 12. 5. 2011. Žalobce upozornil, že v metodice čl. 5 nebyl uveden žádný požadavek na to, že zadavatel zadávací dokumentace nesmí uvádět požadavky nebo odkazy na obchodní firmy, názvy, jména příjmení a že v případě jejich použití je nutné výslovně ve výzvě zmínit použití jiných, kvalitativně a technicky obdobných řešení. Uvedl, že veřejná zakázka číslo 001 na stavební práce, jejíž předpokládaná hodnota činila 2 mil. Kč, byla veřejnou zakázkou malého rozsahu druhé kategorie, a tudíž nebyla zadávána dle zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o veřejných zakázkách“) a tento zákon tedy nemohl být porušen. Žalobce dále konstatoval, že uvedení konkrétních firem, názvů a podobně nebylo žádnou svévolí žalobce, neboť tyto skutečnosti vzešly z výběrového řízení na zpracování projektové dokumentace na stavební práce k projektu. Zpracování bylo předmětem veřejné zakázky malého rozsahu, která proběhla již v dubnu 2010. Na základě výsledku tohoto výběrového řízení zpracovala projektovou dokumentaci společnost Investorsko inženýrská, a.s. Projektant přitom navrhl použití konkrétních materiálů, se kterými na základě jeho odborných znalostí a zkušeností lze dosáhnout optimálního výsledku. Žalobce upozornil, že případného porušení zákona o veřejných zakázkách nebo metodiky si ostatně nebyl vědom ani poskytovatel dotace, když zadávací dokumentace prošla jeho opakovanou kontrolou bez zjištění nedostatků. Uvedl dále, že v době, kdy žalobce prováděl výběrové řízení, v němž se měl dopustit zmíněných pochybení, č. I. 5 odst. 5 nebyl v metodice vůbec obsažen.

Žalobce zdůraznil, že projektová dokumentace, na základě níž se provádělo výběrové řízení, je z dubna 2010. V době jejího zpracování nebylo uvedení konkrétních stavebních prvků považováno za diskriminační, ale za podmínku splnění

požadovaných ukazatelů. Žalobce upozornil, že POROTHERM je všeobecně dostupný materiál a systém stavebnice dobrých tepelně izolačních vlastností. Tento systém běžně stavební společnosti používají a je volně k dispozici na trhu, proto nelze brát požadavek na tento systém jako diskriminační ani jako porušující zásadu rovného zacházení. V zásadě totéž platí pro ostatní uvedené výrobky. Projektová dokumentace i celé výběrové řízení bylo několikrát kontrolováno, veřejná zakázka prošla dokonce kontrolou výběrového řízení před podpisem smlouvy s dodavatelem. Tato kontrola byla provedena na výslovnou žádost žalobce. Jejím výsledkem bylo sdělení poskytovatele dotace ze dne 4. 5. 2011, že kontrola proběhla bez zjištění nesouladu s pokyny pro zadávání veřejných zakázek. Žalobce teprve potom uzavřel smlouvu s vybraným uchazečem. Kdyby byl přitom upozorněn na jakékoliv nedostatky, výběrové řízení by před podpisem smlouvy s dodavatelem zrušil a následně jej znovu vyhlásil. Další kontrola pak proběhla po předložení žádosti o plán, tedy předtím, než byly žalobci skutečně vyplaceny prostředky poskytnuté na základě smlouvy o poskytnutí dotace, a opět nebyly správcem daně shledány žádné závažnější nedostatky. Žalobce tak dospěl k závěru, že při zadávání veřejné zakázky nepochybil, protože veškeré kroky byly činěny v souladu s metodikou, která byla v době realizace zakázky na stavební práce platná. Teprve na základě kontroly ex post byly zjištěny údajné nedostatky, které následně vedly k vydání platebního výměru.

Žalobce shrnul, že pochybení spatřoval žalovaný zejména v tom, že žalobce použil při specifikaci části předmětu zakázky odkazy na obchodní firmy a specifická označení zboží, ačkoliv to nebylo odůvodněno předmětem zakázky, a zároveň ve výzvě ani zadávací dokumentaci neumožnil použití vhodných alternativních výrobků. Tím mělo dojít k porušení metodiky, tedy pokynů pro zadávání veřejných zakázek. Žalobce zdůraznil, že verze metodiky platná v době, kdy rozhodoval o výběru dodavatele stavby v projektu, však žádný takový zákaz neobsahovala. Uvedený závěr tedy jednoznačně vycházel z toho, že žalobce porušil metodiku, která v té době ještě vůbec nebyla platná, nikoliv že došlo k porušení zásad, které je žalobce povinen dodržovat při zadávání zakázek malého rozsahu. Takový postup žalovaného označil žalobce za nezákonný, v rozporu s ústavně zaručeným principem právní jistoty. Dále žalobce uvedl, že žalovaný dle jeho vyjádření měl opravit údajný závěr o tom, že došlo k porušení zásady zakazu diskriminace. Žádný takový závěr však správce daně dle názoru žalobce v odůvodnění platebního výměru nevyslovil.

Závěrem žalobce uvedl, že si je vědom toho, že u všech veřejných zakázek malého rozsahu je povinen postupovat v souladu s ust. § 6 zákona o veřejných zakázkách, respektive v článku V odst. 1 Pokynů pro zadávání veřejných zakázek – verze 11.0, tedy že je povinen dodržovat zásady transparentnosti, rovného zacházení a zakazu diskriminace. Žádná z těchto zásad však v tomto případě dle názoru žalobce porušena nebyla. Upozornil, že předmětem veřejné zakázky byly v tomto případě stavební práce v rámci projektu, nikoliv dodávky stavebních materiálů, kdy uvedení konkrétních obchodních názvů těchto materiálů je žalobci vytýkáno. Objem takto uvedených materiálů z celkové ceny plnění stavebního díla činil pouze 26,43 %. Uvedení jejich obchodních názvů tak ve skutečnosti vůbec nebylo způsobilé porušit výše uvedené zásady, protože se jednalo o běžně prodávané a na trhu každému dostupné zboží. Každý uchazeč si potom mohl najít vlastního subdodavatele těchto materiálů podle své volby a uplatnit tak své schopnosti soutěžit na trhu a získat lepší cenu žalobcem požadovaného materiálu, a tím i výhodu oproti ostatním uchazečům, což je v souladu s jedním z hlavních účelů zadávání veřejných

zakázek. Upozornil rovněž, že jak správce daně tak žalovaný jsou povinni vůči žalobci postupovat spravedlivě a předvídatelně.

V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že podle bodu 1.4 smlouvy o dotaci byl žalobce povinen dodržet povinnosti vyplývající z Příručky pro žadatele a příjemce, verze 11.0 ze dne 1. 4. 2010, včetně jejích příloh. Podle čl. 5 přílohy č. 11 Příručky pro žadatele a příjemce – Pokyny pro zadávání veřejných zakázek ROP/ SV- je zadavatel povinen při zadávání všech druhů veřejných zakázek dodržovat zásady transparentnosti, rovného zacházení a zákazu diskriminace. S ohledem na skutečnost, že žalobce je veřejným zadavatelem ve smyslu ust. § 2 odst. 2 zákona o veřejných zakázkách, bylo jeho povinností při zadání zakázky malého rozsahu postupovat v souladu s ust. § 6 daného zákona a dodržet zásady transparentnosti, rovného zacházení a zákaz diskriminace. Žalobce přitom ve výkazu výměr uvedl některé konkrétní výrobky, respektive výrobky konkrétních firem, jako například firmy POROTHERM, parapetní desky OPTALIT, malbu PRIMALEX, fólii Jutafol, penetrační nátěr Grundierung, podhled KNAUF, cementotřískové desky CETRIS, polystyrénové desky STYRODUR, izolační desky ORSIK nebo hydroizolační pásy PARASANBIT. Tím žalobce prokazatelně znemožnil zhotoviteli stavby vybrat alternativní výrobky jiných výrobců. Žalovaný k tomu dále zdůraznil, že se však neztotožňuje s názorem správce daně, že se jedná o porušení zásady zákazu diskriminace, neboť pojem diskriminace se používá převážně v negativním významu rozlišování lidí na základě příslušnosti k nějaké obecné skupině bez ohledu na schopnosti konkrétního jedince, respektive v souvislosti s méně příznivým zacházením s jednotlivcem nebo skupinu osob z důvodu jeho rasy, etnického původu, národnosti, pohlaví, sexuální orientace, věku a podobně. Žalovaný vyslovil názor, že v daném případě se jedná o porušení zásady rovného zacházení, neboť byli upřednostněni konkrétní výrobci, čímž byli automaticky vyloučeni výrobci alternativních výrobků. Žalovaný k tomu uvedl, že z dotace byly proplaceny faktury uhrazené dodavateli vybranému v nesprávně provedeném výběrovém řízení, čímž došlo k neoprávněnému použití prostředků poskytnutých z rozpočtu Regionální rady regionu soudržnosti Severovýchod ve smyslu ust. § 22 odst. 2 a 3 zákona číslo 250/2000 Sb., o rozpočtových pravidlech územních rozpočtů, ve znění zákona č. 477/2008 Sb. (dále je „zákon rozpočtových pravidlech“) a tedy k porušení rozpočtové kázně podle ust. § 22 odst. 1 dané právní úpravy.

Žalovaný dále uvedl, že při zadávání veřejných zakázek financovaných ze strukturálních fondů Evropské unie je ze strany Evropské komise a jejích kontrolních orgánů pečlivě kontrolováno dodržování základních zásad zadávacího řízení, včetně rovného zacházení. V případě, že je po proplacení dotace zjištěno, že se zadavatel veřejné zakázky dopustil při zadávacím řízení pochybení, nezbyvá než konstatovat, že došlo k porušení rozpočtové kázně a uložit za toto porušení odvod.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný uvedl, že žalobce porušil zásadu rovného zacházení, respektive zásadu zákazu diskriminace tím, že v zadávací dokumentaci uvedl výrobky konkrétních firem a neumožnil použití alternativních výrobků. Upřednostněním konkrétních dodavatelů vyloučil dodavatele alternativních výrobků. Porušil tedy ust. § 6 zákona o veřejných zakázkách, bod 12.1 smlouvy o dotaci a čl. 5 odst. 1 Pokynů pro zadávání veřejných zakázek, potažmo bod 11.4 smlouvy o dotaci (povinnost dodržet povinnosti vyplývající z Příručky a jejích příloh). Tento svůj názor žalovaný opřel o rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 5. 6.

2008, čj. 1 Afs 20/2008-152 a ze dne 16. 11. 2010, čj. 9 Afs 30/2010, z nichž vyplývá, že za skrytou formu diskriminace je třeba uvažovat i takový postup, kterým zadavatel znemožní některým dodavatelům ucházet se o veřejnou zakázku, respektive omezí konkurenci. Zadávací podmínky nemohou být skrytým nástrojem či prostředkem diskriminace dodavatelů a zadavatel při konkretizaci předmětu veřejné zakázky nebo formulaci zadávací dokumentace nemůže odkazovat na konkrétní obchodní firmu či výrobek. Pokud tak učiní, musí umožnit použití alternativních výrobků, nebo musí svůj postup řádně zdůvodnit buď zvláštností předmětu veřejné zakázky, nebo nemožností objektivně popsat předmět veřejné zakázky s použitím obecných technických podmínek. Žalovaný dále vyslovil přesvědčení, že objektivně došlo k porušení zákona i smlouvy o dotaci. Podle § 22 zákona o rozpočtových pravidlech je porušením rozpočtové kázně porušení zákona nebo nedodržení smluvních podmínek při nakládání s peněžními prostředky poskytnutými z rozpočtu Regionální rady regionu soudržnosti a porušitel je tak povinen provést odvod z rozpočtu, z něhož mu byly peněžní prostředky poskytnuty.

Při nařízeném jednání pověřený pracovník žalobce odkázal na podanou žalobu a uvedl, že na žalobě trvá, neboť i přes rozhodnutí o částečném prominutí vyměřeného odvodu nedostal pokyn k tomu, aby učinil ohledně podané žaloby jakýkoliv procesní úkon. Dále zdůraznil, že stanoviska žalovaného i judikatura se stále zpřísňují, je však nepochybné, že v době poskytnutí dotace a následně se žalobce řídil jak uzavřenou smlouvou, tak i pokyny pro zadávání veřejných zakázek. Pověřená pracovnice žalovaného setrvala na tom, že postupem žalobce byla porušena dohoda o poskytnutí dotace a konkrétně pak pokyny pro zadávání veřejných zakázek tím, že žalobce porušil zásadu rovného zacházení a zákazu diskriminace. Vyslovila nesouhlas se stanoviskem žalobce, že nebyla známa judikatura řešící obdobné případy. Poukázala na judikáty, které byly uvedeny ve vyjádření žalovaného k žalobě, zejména pak na rozsudek Krajského soudu v Brně č. j. 62Af 30/2010-53, který řeší otázku skryté formy diskriminace.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona číslo 150/2002 Sb., soudního řádu správního, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“) a po prostudování obsahu správního spisu v kontextu s žalobními námitkami pak žalobu jako nedůvodnou zamítl. Proti tomuto rozhodnutí brojil žalobce kasační stížností, na základě níž Nejvyšší správní soud rozsudek zdejšího soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení (rozsudek NSS ze dne 3. 3. 2016, č. j. 10 As 255/2014-36).

Ze skutkových okolností dané věci je zřejmé, že Regionální rada regionu soudržnosti Severovýchod poskytla na základě smlouvy o poskytnutí dotace ze dne 9. 6. 2011 žalobci dotaci v maximální výši 2.426.208,69 Kč na projekt „Přístavba dílny odborného výcviku pro učební obor autoelektrikář“. Poskytovatel dotace zaslal žalobci částku 1.960.749,31 Kč na účet dne 5. 4. 2012. Na základě kontroly projektu podle zákona č. 320/2001 Sb., o finanční kontrole ve veřejné správě, ve znění pozdějších předpisů dospěl poskytovatel dotace k závěru, že žalobce nedodržel při čerpání dotace podmínky, k nimž se zavázal. O kontrole byl pořízen zápis datovaný dnem 7. 3. 2013. Na základě kontrolních zjištění byl žalobci uložen odvod za porušení rozpočtové kázně ve výši 1.762.067,96 Kč. Dále krajský soud zjistil, že smlouva o poskytnutí dotace (bod 1. 4 smlouvy) žalobci ukládá dodržet povinnosti vyplývající z příručky pro žadatele a příjemce verze 11.0 ze dne 1. 4. 2010, včetně

jejich příloh. Dle čl. 5 dané přílohy je zadavatel povinen při zadávání všech druhů veřejných zakázek dodržovat zásady transparentnosti, rovného zacházení a zákazu diskriminace. Krajský soud přitom ve shodě s žalovaným považuje za nepochybné, že žalobce je veřejným zadavatelem ve smyslu ust. § 2 odst. 2 zákona o veřejných zakázkách, a proto byl povinen při zadání zakázky malého rozsahu postupovat v souladu s § 6 dané právní úpravy a dodržet zásady transparentnosti, rovného zacházení a zákazu diskriminace.

Z ustanovení § 44 odst. 9 zákona o veřejných zakázkách vyplývá, že „Není-li to odůvodněno předmětem veřejné zakázky, nesmí zadávací dokumentace, zejména technické podmínky, obsahovat požadavky nebo odkazy na obchodní firmy, názvy nebo jména a příjmení, specifická označení zboží a služeb, které platí pro určitou osobu, popřípadě její organizační složku za příznačné, patenty na vynálezy, užité vzory, průmyslové vzory, ochranné známky nebo označení původu, pokud by to vedlo ke zvýhodnění nebo vyloučení určitých dodavatelů nebo určitých výrobků. Takový odkaz lze výjimečně připustit, není-li popis předmětu veřejné zakázky provedený postupem podle § 45 a 46 dostatečně přesný a srozumitelný. Zadavatel v takovém případě umožní pro plnění veřejné zakázky použití i jiných, kvalitativně a technicky obdobných řešení.“

K dané problematice Nejvyšší správní soud ve svém rozsudku ze dne 3. 3. 2016, č. j. 10 As 255/2014-36) uvedl, že „Stěžovatel namítal, že neporušil zásadu rovného zacházení, neboť v zadávací dokumentaci jmenované výrobky byly na trhu volně dostupné. Objem jmenovaných výrobků činil pouze 26,43 % z objemu celé zakázky, i v případě porušení povinností ze strany stěžovatele proto nemohlo vzhledem k takto nízké části objemu zakázky dojít k porušení zásady rovného zacházení. V tomto směru obsahuje rozhodnutí krajského soudu relevantní argumentaci, která umožňuje přezkum, jedná se o otázku obsahově oddělitelnou od nepřezkoumatelné části, Nejvyšší správní soud proto posoudil její důvodnost. Smlouva o poskytnutí dotace uzavřená mezi stěžovatelem a regionální radou ve svém čl. XII. odst. 1 stanoví, že příjemce je povinen postupovat při výběru dodavatelů pro uskutečňování projektu podle zákona č. 137/2006 Sb., o veřejných zakázkách, v platném znění. Pokud se na příjemce uvedený zákon nevztahuje nebo se jedná o zakázku malého rozsahu, je příjemce povinen postupovat dle Pokynů pro zadávání veřejných zakázek, které jsou přílohou č. 11 Příručky. Podle čl. 5 odst. 1 Pokynů pro zadávání veřejných zakázek účinných v době uzavření smlouvy o poskytnutí dotace (verze 11.0) je zadavatel povinen při zadávání všech druhů veřejných zakázek dodržovat zásady transparentnosti, rovného zacházení a zákazu diskriminace. Stejná povinnost pro zadavatele vyplývá i z § 6 zákona o veřejných zakázkách, jehož aplikaci připustil v žalobě i sám stěžovatel. Z uvedeného tedy vyplývá, že stěžovatel byl při zadávání veřejné zakázky na dotovaný projekt povinen postupovat tak, aby zásady transparentnosti, rovného zacházení a zákazu diskriminace neporušil. Z obsahu správního spisu je zřejmé a mezi stranami nesporné, že stěžovatel v zadávací dokumentaci uvedl, že požaduje, aby stavba byla realizována za použití konkrétních výrobků, resp. výrobků konkrétních společností. Jednalo se např. o POROTHERM, parapetní desky OPTALIT, malbu PRIMALEX, fólii Jutafol, penetrační nátěr Grundierung, podhled KNAUF, cementotřískové desky CETRIS, polystyrénové desky STYRODUR, izolační desky ORSIK nebo hydroizolační desky PARASANBIT. Žalovaný a následně i krajský soud považovali uvedení konkrétních názvů stavebního materiálu a výrobků v zadávací dokumentaci za porušení zásady rovného

zacházení. V tomto ohledu je vhodné zdůraznit, že zadávací dokumentace je nejvýznamnějším dokumentem v rámci zadávacího řízení. Za její zpracování je plně odpovědný zadavatel a je povinen zpracovat ji dostatečně kvalitě a s patřičnou odborností tak, aby na jejím základě bylo možné podat odpovídající a vzájemné porovnatelné nabídky. Zásadou rovného zacházení se zabýval Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 5. 6. 2008, čj. 1 Afs 20/2008 – 152, z něhož vyplývá, že jejím účelem je zajištění konkurence mezi dodavateli, umožnění hospodářské soutěže a dosažení efektivního nakládání s prostředky z veřejných rozpočtů. Není přitom přípustné jakýmkoliv způsobem některé dodavatele zvýhodňovat, neboť je to právě konkurence, která nutí uchazeče o veřejnou zakázku, aby si počínali jako v každém jiném obchodně právním vztahu, tj. aby nabídli kvalitní výkon za odpovídající cenu. Nejvyšší správní soud dále v rozsudku ze dne 16. 11. 2010, č. j. 9 Afs 30/2010 – 182, konstatoval, že právě z těchto důvodů je zadavatel povinen stanovit předmět plnění veřejné zakázky pomocí obecných specifikací (výkon, parametry, charakter výrobku či funkce). „K technické specifikaci prostřednictvím stanovení a provázání předmětu veřejné zakázky s určitým výrobcem či výrobkem, což je obecně velkým problémem zadávání veřejných zakázek, lze tedy přistoupit pouze a výhradně při splnění určitých striktně vymezených podmínek spočívajících ve zvláštnosti předmětu veřejné zakázky a v tom, že jeho popis stanovený obecnými technickými podmínkami plnění by nebyl přesný a srozumitelný. Pouze za těchto podmínek zadavatel může v zadávací dokumentaci odkázat na určitý konkrétní typ výrobku nebo značky např. pro bližší určení standardu jakosti či dalších vlastností výrobků.“ Na základě výše uvedených východisek dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že stěžovatel uvedl v zadávací dokumentaci podmínky, které byly v rozporu se zásadou rovného zacházení. Uvedení konkrétních názvů výrobků, které stěžovatel, coby zadavatel zakázky, vyžadoval k realizaci projektu dílny, je proto v projednávané věci nutno označit za nepřípustné. Shodně s krajským soudem má Nejvyšší správní soud za to, že v takovém případě není rozhodné, jaký objem z celkové hodnoty zakázky činil materiál přesně označený stěžovatelem v zadávací dokumentaci či zda je zboží na trhu volně dostupné. Stěžovatel v zadávací dokumentaci nemohl poptávat konkrétní výrobek (podle obchodního názvu) či materiál od konkrétního výrobce. Odpovědnost za porušení tohoto zákazu přitom náleží na zadavateli zakázky bez ohledu na to, jaký objem celé zakázky činily konkrétně poptávané výrobky. Totéž platí i ve vztahu ke skutečnosti, že jsou výrobky či materiál na trhu volně dostupné. Připustil-li by soud takový argument stěžovatele, vedlo by to ke zhroucení systému zadávání veřejných zakázek, neboť většina výrobků a stavebního materiálu je na trhu volně dostupná. Za takových okolností by každý zadavatel mohl v zadávací dokumentaci uvést konkrétní požadovaný výrobek, čímž by z výběrového řízení automaticky vyloučil všechny dodavatele alternativních výrobků, kteří by mohli nabídnout srovnatelný (příp. i lepší) produkt za zajímavější cenu. Argumentace stěžovatele tak jde zcela proti smyslu a účelu zadávání veřejných zakázek.“

Na základě uvedených závěrů lze tedy konstatovat, že Nejvyšší správní soud přisvědčil názoru zdejšího soudu, dle něhož žalobce uvedl v zadávací dokumentaci podmínky, které byly v rozporu se zásadou rovného zacházení. Zdejší soud tedy i nadále setrvává na svém stanovisku uvedeném v předcházejícím zrušeném rozsudku, v němž konstatoval, že „Ze skutkových okolností, jež byly obsahem správního spisu, krajský soud zjistil, že žalobce ve výkazu výměr uvedl některé konkrétní výrobky konkrétně specifikovaných firem. Jejich výčet uvedl žalovaný na straně 4 odůvodnění napadeného rozhodnutí. Je tak nepochybné, že tím žalobce

zumožnil zhotoviteli stavby vybrat výrobky jiné, než ty, které byly konkrétně specifikovány....Žalobce tak jednal v rozporu se zásadou rovného přístupu k veřejným zakázkám a zásadou nediskriminace. Tato zásada platí v oblasti veřejného zadávání zakázek dlouhodobě a je výslovně zakotvena v ust. § 6 zákona o veřejných zakázkách. Postupem žalobce tak došlo k ohrožení zajištění konkurence mezi dodavateli a v konečné fázi k jejich efektivnímu nakládání s prostředky z veřejného rozpočtu. Požadavky obsažené v zákonné úpravě tak bezpochyby zajišťují, aby prostředky veřejného rozpočtu byly spotřebovány řádně a efektivně, což se vlivem jednání žalobce v daném případě nestalo. Krajský soud se přiklonil k názoru žalovaného, že nesprávně provedené výběrové řízení tak má za následek neoprávněné použití prostředků poskytnutých z rozpočtu. V návaznosti na shora závěry neshledal krajský soud důvodnými ani další námitky v žalobě uplatněné. Jednalo se především o námitku upozorňující na skutečnost, že smlouva s vítězným dodavatelem byla podepsána dne 12. 5. 2011, tedy za platnosti metodiky, která prozatím v čl. 5 nepožadovala, aby zadavatel neuváděl v zadávací dokumentaci požadavky a odkazy na obchodní firmy a názvy. Lze samozřejmě přisvědčit názoru žalobce, že k uzavření smlouvy s dodavatelem došlo za účinnosti metodiky obsažené v příloze č. 11 účinné od 1. 4. 2010. Je nepochybné, že výslovný zákaz uvádění odkazu na konkrétní firmy a výrobky obsahovala až metodika obsažená v příloze č. 11 účinné od 30. 9. 2013. Tato okolnost je však pro posouzení dané věci irelevantní. Jak bylo konstatováno shora v judikatuře Nejvyššího správního soudu, základní pravidlo, podle kterého zadavatel při zpracování zadávací dokumentace nesmí použít mj. odkazy na konkrétní obchodní firmy, je totiž obsaženo již v samotné zásadě rovného zacházení a nediskriminace. Jestliže tedy metodika účinná v době podpisu smlouvy takový výslovný zákaz neobsahovala, nelze takovou absenci v návaznosti na shora uvedené vykládat ve prospěch postupu, který žalobce při zadávání zakázky zvolil.“

Nejvyšší správní soud však zdejšímu soudu vytkl nepřezkoumatelnost jeho rozsudku č. j. 31 Af 63/2013-77 napadeného kasační stížností a to z důvodu nedostatečného odůvodnění právního závěru týkajícího se kontrol poskytovatele dotace, při nichž nebyly zjištěny žádné nedostatky a které se uskutečnily před samotným uzavřením smlouvy o poskytnutí dotace. K tomu Nejvyšší správní soud konstatoval, že „V projednávané věci byla námitka legitimního očekávání stěžovatele v důsledku pozitivních výsledků kontrol provedených poskytovatelem dotace v žalobě řádně uplatněna, jednalo se o jeden ze stěžejních bodů žaloby. Výše citovaný odstavec z odůvodnění napadeného rozsudku obsahuje pouze konstatování, že předchozí kontroly projektové dokumentace a výběrového řízení nemohou příjemce dotace zprostit jeho povinností. Toto tvrzení není možno podrobit přezkumu, nelze zjistit, na základě jakých úvah krajský soud k tomuto závěru dospěl. Je vhodné též podotknout, že se nejedná o formální otázku, řádné přezkoumání vznesené námitky může vést k jinému závěru o důvodnosti žaloby. Nejvyšší správní soud považuje napadené rozhodnutí v této části shodně se stěžovatelem za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.“

Ve smyslu takto vysloveného závazného právního názoru Nejvyššího správního soudu přistoupil zdejší soud znovu k přezkoumání napadeného rozhodnutí v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního s. ř. s. a především k hodnocení předeslané žalobní námitky. Znovu začal přezkoumávat otázku legitimního očekávání, když Nejvyšší správní soud zpochybnil jeho názor, dle něhož žalobce nemůže být předcházející kontrolou projektové dokumentace a výběrového

řízení zproštěn povinnosti, k níž se k podpisu smlouvy o poskytnutí dotace zavázal. Krajský soud má tak zato, že Nejvyšší správní soud naznačil, že se nejedná o pouhé formální posouzení, nýbrž že právě tato otázka může vést k závěru o důvodnosti námitek žalobce. Proto znovu přistoupil k podrobnému a důslednému přezkoumání napadeného rozhodnutí v tomto ohledu.

Z obsahu správního spisu, který se dané problematiky dotýkal, krajský soud zjistil, že dne 4. 5. 2011 vydal poskytovatel dotace, Regionální rada regionu soudržnosti Severovýchod, vyjádření pro žalobce, v němž uvedl, že „Administrativní kontrola doložené dokumentace veřejné zakázky „001 VŘ na zhotovitele stavby“ před podpisem smlouvy s dodavatelem u projektů „Přístavba dílny odborného výcviku pro učební obor autoelektrikář“ vedeném v Regionálním operačním programu NUTS II Severovýchod pod registračním číslem CZ.1.13/4.200/21.01102 proběhla bez zjištění nesouladu s pokyny pro zadávání veřejných zakázek. Chci vás zároveň upozornit, že stanovisko ÚORP nenahrazuje případné stanovisko ÚOHS a nezbavuje zadavatele zodpovědnosti.“ Daná písemnost byla podepsána vedoucím odboru. Z podané žaloby přitom vyplynulo, že toto vyjádření učinil poskytovatel dotace na základě žádosti žalobce o kontrolu výběrového řízení před podpisem smlouvy s vítězným dodavatelem podané dne 19. 4. 2011. Z této žádosti je rovněž patrné, že její přílohou byla kompletní dokumentace k výběrovému řízení nadepsaná jako „Předávací protokol“, vyhotovená téhož dne.

Na dané listiny poukazoval žalobce jednak v podané žalobě a dále i v odvolání proti platebnímu výměru na odvod. Žalovaný v napadeném rozhodnutí tyto odvolací námítky rovněž připomněl a současně vzpomenu i odvolací námítku, dle níž projektová dokumentace i výběrové řízení byly kontrolovány několikrát a vyplacení dotace předcházela kontrola podkladů i místa plnění. Z napadeného rozhodnutí je však patrné, že se žalovaný s touto otázkou ve svém odůvodnění vůbec nevypořádal. Není tedy zřejmé, jaké stanovisko k namítané otázce zaujal, a tato okolnost činí napadené rozhodnutí nepřezkoumatelným.

Pokud tedy Nejvyšší správní soud označil vyřešení této námítky a od ní se odvíjející i námítky legitimního očekávání žalobce za stěžejní, musí krajský soud konstatovat, že jeho úkolem je přezkoumat stanovisko žalovaného k předmětné otázce, aniž by jeho názory předjímal. Pokud se žalovaný danou odvolací námítkou vůbec nezabýval, nemůže se zabývat jejím hodnocením ani přezkumný soud. Ze správního spisu je přitom zřejmé, že skutkové okolnosti ohledně žádosti žalobce o posouzení projektové dokumentace a výběrového řízení odpovídají tvrzení žalobce obsaženému jak v odvolání, tak v podané žalobě. Z napadeného rozhodnutí je tedy zřejmé, že se danou problematikou žalovaný nezabýval, aniž by uvedl, proč eventuálně nepovažoval za potřebné se jí zabývat.

Z uvedených důvodů proto musel krajský soud napadené rozhodnutí ve smyslu ust. § 78 odst. 1 s. ř. s. zrušit a věc žalovanému vrátit k dalšímu řízení. V něm žalovaný napraví nedostatek v odůvodnění jeho rozhodnutí tak, že se vypořádá se všemi odvolacími námítkami, jak je shora signalizováno.

K otázce posouzení legitimního očekávání odkazuje krajský soud na závaznou judikaturu Nejvyššího správního soudu obsaženou v jeho rozsudku ze dne 15. 8. 2012, č. j. 1 Afs 15/2012-38, v níž se uvádí: „Z judikatury Soudního dvora k

uvedeným předpisům plyne, že za dodržení všech podmínek dotací jsou výlučně odpovědní příjemci podpor. Skutečnost, že poskytovatel finančních prostředků opomněl upozornit na nesrovnalosti při provádění dané akce, nevylučuje ani neomezuje takovou odpovědnost. Opačný výklad by vedl ke stavu, kdy by byl příjemce dotace zbaven veškeré odpovědnosti za nesrovnalosti, které nebyly oznámeny poskytovatelem. Předpokladem práva dovolávat se legitimního očekávání je v takovém případě poskytnutí konkrétních ujištění ze strany příslušného orgánu, která mohou vzbudit legitimní očekávání u toho, komu jsou určena, a dále skutečnost, že tato ujištění jsou v souladu s použitelnými právními předpisy [rozsudek Soudního dvora ze dne 25. 3. 2010, (C-414/08, Sb. rozh. s. I-02559); viz zejména body 102 a 107 rozsudku]. Zásady legitimního očekávání se tak nemůže dovolávat příjemce, který se dopustil zjevného porušení platné právní úpravy [rozsudek Soudního dvora ze dne 13. 3. 2008 a další (spojené věci C-383/06 až C-385/06, Sb. rozh. s. I-01561); bod 56]. Soudní dvůr proto neshledal, že by došlo k zásahu do zásady legitimního očekávání ani v případě, v němž příslušný vnitrostátní orgán nemohl v okamžiku, kdy rozhodl o poskytnutí pomoci, nevědět, že příjemce nedodržel pravidla pro zadávání veřejných zakázek, neboť vybral poskytovatele pověřeného uskutečněním operace financované z této pomoci ještě před tím, než mu byla pomoc poskytnuta [rozsudek Soudního dvora ze dne 21. 12. 2011 (C-465/10, dosud nezveřejněný ve Sb. rozhodnutí).“

Ohledně nákladů řízení postupoval krajský soud v souladu s § 60 odst. 1 s. ř. s., dle kterého nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil, proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Ve věci měl úspěch žalobce. Jeho důvodně vynaloženými náklady soudního řízení byly zaplacené soudní poplatky ve výši 3 000 Kč (poplatek za žalobu podanou ke krajskému soudu) a 5 000 Kč (poplatek za kasační stížnost podanou k Nejvyššímu správnímu soudu). Žalovaný proto byl zavázán k náhradě nákladů řízení v částce uvedené ve výroku II. tohoto rozsudku.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 27. května 2016

Mgr. Marie Kocourková v. r.
předsedkyně senátu